

THOMAS
ENGER

*Všetci klameme.
A najviac sami sebe.*

VRAŽDY V SONE

JOHANA
GUSTAWSSON

THOMAS ENGER

VRAŽDY
V SONE

JOHANA GUSTAWSSON

Preložil Ladislav Holíš

Thomas Enger & Johana Gustawsson
SON

Copyright © Thomas Enger & Johana Gustawsson, 2025
Published by agreement with Solomonsson Agency
Translation © 2026 by Ladislav Holíš
Cover design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Son (2025) Ladislav Holíš
Redakčná úprava Alexandra Hríbiková
Návrh obálky Emil Křížka
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 723. publikáciu v elektronickej podobe..
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0747-5

*„Spomienky sa dajú prirovnať k článkom
vo Wikipedii – môžeme ich otvoriť a zmeniť.
To však môžu aj ostatní.“*

(Dr. Elizabeth Loftusová,
profesorka psychológie a odborníčka na pamäť)

Pre Karen, dušu vydavateľstva Orenda.

1

Môj syn zmizol.

Môj chlapec, moje korene, moje nebo.

Stojím na terase a hľadím na nadýchané oblaky – ružové na východe, oranžové na západe, akoby sa nevedeli dohodnúť, akú farbu si dnes oblečú. Slnku sa ešte nechce za obzor, ale vo vzduchu už cítiť sviežosť noci.

Strasie ma. Poriadne sa zababuším do pleteného kardigánu.

Nechvejem sa však od zimy, ale od strachu – strachu, ktorý mi zvierá hrdlo a skrúca žalúdok.

Keď som ráno otvorila oči, rozmýšľala som, či sa dnešná letná predpoveď zvrtnie na jeden z tých zradných nórskych júnových dní, keď slnečné lúče zahrejú nanajvyššie srdce. Myslela som na všetky tie deti, ktoré neskôr doriaza na synovu narodeninovú oslavu pri bazéne. Myslela som na všetko to ovocie, ktoré bude treba nakrájať, aby sa mohlo namáčať v čokoládovej fontáne. Na to, že treba pripraviť stroj na výrobu cukrovej vaty. Na poschodovú tortu, ktorá čaká – hotová, hoci trochu krivá – vo vínnej pivnici. Zavrela som na chvíľu oči, privolala matnú spomienku na úsmev zosnulého manžela a predstavovala si, ako by sme spolu ráno oslavovali deviate synove narodeniny.

Arkierové dvere na terasu zahrmotia. Otočím sa. Na prahu stojí môj otec, telo stuhnuté úzkosťou, tvár bez výrazu. Je mi jasné, že nemá žiadne nové správy.

„Prišla Ramona,“ povie.

Vstanem a zamierim dnu. Keď za sebou zavriem terasové dvere, okamžite ma pridusí stuchnutý kuchynský vzduch. Špinavé poháre a hromady tanierov so škvrnami od čokolády a ružovej cukrovej vaty trónia na kuchynskej linke ako memento minulého života.

Vetleho bazénová párty dopadla nad všetky očakávania. S otcom sme sa celý deň nezastavili, pravdepodobne rovnako šťastní ako deti, ktoré akoby vedeli komunikovať len pomocou výkrikov radosti a sálv smiechu. Hrali sa jednu hru za druhou a šantili na obrovských plávacích kolesách v tvare šišíek. Samozrejme, pri žiadnom dobrodružstve nesmeli chýbať vodné pištole. Ako vždy, Vetle sa zabával najmä s Evou, Heddou a Jesperom, našou „fantastickou štvorkou“ – tak sme ich my rodičia nazvali. Naše deti boli nerozlučné už od prvého roku škôlky.

Podvečer sa zhromaždili v obývačke. Vetle poprosil starého otca – „dedka šéfpolicajta“ –, aby im ukázal služobný odznak a porozprával najvzrušujúcejšie zážitky. Keď sa otec rozhovoril o zúrivých automobilových naháňačkách a dramatických akciách, deťúrence mu s vypúlenými očami viseli na perách.

„A teda... vy ste im aj nasadzovali železka, hej?“ spýtala sa Hedda. Jednou rukou objímala okolo krku Vetleho, druhou Evu. Jesper sedel ako zvyčajne pri mne na pohovke.

„Áno, niekedy som robil aj to.“

„Páni,“ zalapala po dychu Eva. Jesper sa od vzrušenia zasmial a potľapkal Vetleho po chrbte, akoby zločincov chytal on.

Zamýšľala som sa, koho napĺňa väčšia hrdosť – či starého otca, alebo jeho vnuka.

Keď o siedmej prišiel po Heddu a Evu William Bülow, aby ich vzal do centra na premiéru nejakého trháka nabitého hviezdami, fantastická štvorka ešte stále vyvádzala pri futbale.

„Dvadsať sopliakov nadopovaných cukrom ti reve v záhrade a ty... žiješ,“ doberal si ma. „Máš môj obdiv.“

„Ďakujem,“ usmiala som sa.

„Určite o chvíľu padneš.“

„Nie, nie, som v pohode.“

Zasmial sa. „Človek by si myslel, že najväčšia odborníčka na odhaľovanie lží bude vedieť lepšie klamať.“

„Nie si prvý, čo mi to hovorí.“

Obaja sme sa zasmiali.

„Kari?“

Otcov hlas.

Zažmurkám.

Stále stojím pred špinavým riadom. Útržky dňa sa mi mihajú pred očami ako videá. S každým prehratím sa stávajú skreslenejšie. Čoskoro jediné spomienky, ktoré mi z dneška zostanú, budú strohé a náhodne zoradené obrazy s falošnými farbami a pokrivenými tvarmi.

„Pod.“

Idem za ním po chodbe. Krátko sa ku mne otočí a rázne pokračuje ďalej. Skutočnosť, že už mám dobre po štyridsiatke, nič nezmenila na tom, že som stále jeho jedinou dcérou a on je mojou oporou, mojou skalou. Keď mi zomrel manžel, doslova ma viedol životom za ruku, bol mojím anjelom strážnym. Len vďaka nemu som si nemusela vyberať medzi výchovou syna a kariérou. Dejiny sa zopakovali. Ja som vyrástla bez matky a môj syn sa

zase musel pretĺkať životom bez otca. Pre Vetleho však bola neprítomnosť jedného rodiča len abstraktným faktom. „Otec“ bol preňho len koncept. Dedko šéfpolicajt sa postaral o všetko.

Inšpektorka Ramona Norumová sa rozpráva s uniformovaným kolegom. Zaregistruje ma. Len čo jej príslušník odpovie na pokyny sériou rýchlych sústredených prikývnutí, zamieri k nám.

Spoznali sme sa pred ôsmimi rokmi. Kontaktovala som ju, keď som si pozrela televízny rozhovor, v ktorom istý obhajca klamal o nevine svojho klienta, až sa hory zelenali. Keďže sa ukázalo, že som mala pravdu, zrodila sa medzi nami plodná spolupráca a neskôr aj vrele priateľstvo, ktoré zahŕňalo aj jej rodinu – družku Linneu a dva páry dvojčiat.

Ramona sa ku mne pritisne a matersky ma objíme. Dobre viem, že zažíva bolesť – bolesť matky uvažujúcej o mojej nočnej more. Ako každému rodičovi, aj jej určite odľahlo, že sa to nestalo jej. Vyžaruje jej to z tela.

Odtiahnem sa od nej. Dobre viem, že keď v jej vrúcnom objatí zostanem pridlho, nadobro sa zrútim.

Po tom, ako Hedda s Evou odišli s Williamom, Vetle ma poprosil, či by mohol ísť k Jesperovi.

„Teraz?“ Pozrela som sa na hodinky. Bolo takmer pol ôsmej.

„Prosíím!“ Skákal predo mnou hore-dole, ťahal ma za sveter a hádzal na mňa psie oči.

Vedela som, o čo ide. Jesper ho zavolať hrať *Fortnite* alebo nejakú inú videohru. U nás doma by som to nikdy nedovolila. Jesperovi rodičia však mali iný prístup. Pozrela som na syna, prešla mu prstom po spotenom čele a zotrela mu zo súmernej tváre kúsky prilepenej trávy.

„Hodinu,“ povedala som, hoci som to hneď oľutovala.

„Hodinu a pol?“ vyjednával Vetle. „Cesta tam a späť mi trochu zaberie, mami, aj keď pôjdem na bicykli. Do deviatej som doma. Sľubujem.“

S úsmevom som sa k nemu zohla a pobožkala ho. Voňal chlóróm a letnou arómou opaľovacieho krému.

„Dobre. Ale ani o sekundu neskôr.“

„Hurá!“

A tak Vetle s Jesperom vyrazili na cestu, rovnako ako už veľakrát predtým. Keď mi Vetle zavolať od Jespera, že bezpečne došli, poslala som otca domov a chvíľu pracovala. Upratovanie záhrady a kuchyne som odkladala na neskôr.

Tešila som sa na Vetleho návrat.

Hoci už bolo neskoro, chcela som mu spraviť radosť a pozrieť si s ním ďalšiu časť seriálu, ktorý sme spolu sledovali. Ešte niekoľko hodín bude mať predsa narodeniny.

Na tom, že syn zopár minút mešká, mi nepripadalo nič zvláštne, ale keď sa nevrátil do štvrt na desať, zavolať som Anite Bachovej-Hansenovej, Jesperovej mame. Povedala mi, že Jesper ako zvyčajne odprevadil Vetleho na pol cesty a potom sa vrátil. Doma bol už vyše dvadsať minút. V hrudi mi od úzkosti navrela guča, zostala som ako obarená.

Keď som sa trochu spamätala, zavolať som otcovi, ktorý ma ubezpečil, že určite jestvuje rozumné vysvetlenie, prečo sa Vetle ešte nevrátil. Deti niekedy jednoducho stratia pojem o čase alebo sa kamsi zatúlajú. Stáva sa to bežne. Povedal tiež, že aj keby sme hneď zavolať políciu, tá by s pátraním zatiaľ otáľala. Namietla som, že toto je iné, že to cítim. Vetle vedel, že sa musí vrátiť načas, a že predsa pozná všetky cestičky a chodníky v bygdøyských lesoch ako vlastnú dľaň. Napriek tomu otec naliehal, aby som zostala doma, mala telefón po-

ruke a čakala, kým sa vráti. Celé moje telo však kričalo a chcelo vybehnúť von hľadať syna.

Zvláštne, že som si vtedy spomenula na Vetleho pôrod. Ako mi pôrodná asistentka hovorí, nech prestanem tlačiť. Pupočná šnúra sa mu totiž obmotala okolo krku, dusila ho, pulz mu nebezpečne klesol, takže som čakala na prevoz na operačnú sálu, kde mi mali spraviť cisársky rez. Každá bunka môjho tela na mňa naliehala, aby som tlačila a porodila syna, no asistentka mi opakovala, aby som sa vzoprela prirodzeným inštinktom, iba tak Vetleho zachránim.

Prešla hodina a Vetle sa nevrátil. Až vtedy otec kapituloval a zavolať pomoc.

To bolo pred päťdesiatimi minútami.

„Podľa Jespera sa s Vetlem rozišli na pláži Paradisbukta,“ povie Ramona. „Jesper šiel rovno domov. Neviedel nikoho obšmietať sa okolo.“

Pozriem na otca. Prvýkrát v živote vidím, ako sa moja skala rúca. Je zhrbený, pôsobí sklúčene, asertívnosť sa vytratila. Srdce sa mi rozbúcha tak, že nepočujem nič iné. Cítim Vetleho vôňu, akoby som ho práve objímala. Cítim jeho vlhké neposlušné kučery, ako keby som ich česala prstami. Vidím jeho smejúce sa oči, vyzývavé, milujúce, vlúdne.

Môj syn.

Môj drahý syn.

„Ako som práve vysvetľovala šéfovi...“ Ramona šibne pohľadom na otca, svojho nadriadeného. „Rozprávame sa s každým, koho sme strelili v lese, hoci o tejto hodine tam už veľa svedkov nie je. Klopeme aj na dvere najbližších susedov, či si nevšimli niečo podozrivé. Povolala som všetkých dostupných ľudí a prečesávame les. Bude me pokračovať až do noci. Ako vieš, oblasť je pomerne veľká a plná všelijakých chodníkov a cestičiek. Máme

však šťastie, vonku bude ešte chvíľu svetlo a aj teplota je vcelku priaznivá.“

Potrasiem hlavou v snahe zahnať chmúrne obrazy, ktoré maľuje môj strach. Pri každom z nich mi je na vracanie.

„Zareagovala si rýchlo,“ pokračuje Ramona. „Čo je dobré. Nemohol zísť ďaleko.“ Vezme mi ruku do dlaní. „Pokús sa nemyslieť na najhoršie, Kari,“ povie. „Nájdeme ho. Nájdeme tvojho Vetleho.“

2

Niekoľko minút po polnoci nájdú jeho bicykel.

Ležal pod svahom ani nie meter od fjordu, prevrátený, predné koleso vykrivené, reťaz spadnutá. Prilba zmizla, ale zato sa našli stopy krvi na niekoľkých ostrých kameňoch neďaleko, čo by naznačovalo, že niekto – najpravdepodobnejšie môj syn – mal nehodu. Urobia testy, aby zistili, či krv patrí jemu.

To, že k nehode došlo len neďaleko brehu, môj strach ešte vybičuje. Ramona ma uisťuje, že Vetle by nespadol do fjordu, že by ho zachytili stromy a konáre. Aj tak ma zachváti panika. Ak nie je vo vode, tak kde, dopekla?

Presne o ôsmej ráno zazvoní telefón. U mňa doma je rušno ako v úli. Neznáme tváre sa skláňajú nad počítačmi a monitormi, počuť naliehavý šepot a ustavičný šum v pozadí. Sedím na pohovke v obývačke, pokúšam sa dýchať, pokúšam sa udržať si nadhľad, aby som si zachovala zdravý rozum. Nedávam to. Absolútne.

Displej na telefóne ukazuje neznáme číslo.

Ramona s otcom sa zatvária znepokojene. V miestnosti akoby zhustol vzduch, sotva sa tam dá dýchať.

„Zdvihni to,“ povie Ramona napäto, ale rázne. „Možno je to len priateľský sused alebo niekto, kto chce pomôcť. Alebo nejaký tvoj klient.“

Trasúcim sa palcom potiahnem po displeji. „Haló,“ zašepkám nesmelo.

„Zapnite si TV 2.“ Hlas na druhom konci linky znie roboticky.

„Prosím?“ Srdce mi bije ako zvon, cítim ho až v krku. „Kto je tam?“

„Zapnite si TV 2,“ zopakuje hlas. „Máme vášho syna.“ Položí.

Zmeravene pozriem najprv na otca, potom na Ramonu.

„Počuli... počuli ste to?“ vyjachtám.

Ramona sa chvíľu mračí. Vzápätí luskne prstami, aby si získala pozornosť kolegov v miestnosti. Vydá povel najbližšiemu policajtovi, aby zapol televíziu. Potrebuje otcovu pomoc, aby našiel správny kanál.

Obrazovka mi pripadá väčšia než zvyčajne. Na TV 2 blond hlásateľka v červenom saku práve končí jednu správu a čaká, kým jej na čítačke naskočí ďalšia.

„Tridsaťosemtisíc mŕtvych,“ začne. „A bude ich pribúdať. Za tieto alarmujúce čísla vďačíme zmesi strachu, falošnej nádeje a chamtivosti.“

Srdce mi ide vyskočiť z hrude. O čom to hovorí? O akých mŕtvych?

„V Stredozemnom mori sa za posledný rok utopilo viac ľudí než kedykoľvek predtým. Najmenej tridsaťosemtisíc. To je takmer deväťdesiat za týždeň. Vratké člny, ktoré nikdy nemali vyplávať. Bezškrupulózni pašeráci, ktorí si nevážia ľudský život. A zúfalí ľudia, ktorí sú ochotní riskovať všetko...“

Nerozumiem. V hlave sa mi ako slučka prehráva robotický hlas.

Máme vášho syna.

Zúfalstvo narastá.

Technici okolo mňa sa začnú mrviť. Padajú tiché povel, vzduchom lietajú gestá, prsty ukazujú na niečo, čo

nevidím. Otec stojí vedľa konferenčného stolíka s rukami prekríženými cez prsia a hľadá na televízor. Po krku a chrbte mi stekajú kvapky potu. Cítim ich aj na pažiach. Ramona si ku mne čupne a položí mi ruky na plecía.

Keď hlásateľka zmení tému na Josého Mourinha, displej na mojom telefóne znova zasvieti.

Opäť neznáme číslo.

Ramona mi posunkom naznačí, aby som pár sekúnd počkala, kým technici nespustia program na nahrávanie hovorov. Potom mi ukáže palec hore. Ktosi stíši televízor. V miestnosti zavládne neznesiteľné ticho, prerušované iba pravidelným vyzváňaním mobilu.

Ramona zdvihne, ja sa k tomu neviem odhodlať. Zapne reproduktor.

„Zdravím, Kari.“ Ten istý robotický hlas.

Mimovoľne zastonám.

„A zdravím aj ostatných.“

Pozriem na otca – pozorne počúva. Nech už volá, kto chce, vie, že je tu polícia a že monitoruje hovor.

Sťažka preglgnem, pozbieram všetky sily a poviem pevným hlasom: „Tu je Karin Vossová. Kde je môj syn?“

Odpoveď príde rýchlo: „Dostali ste e-mail.“

Zase položí. Počujem len búšenie srdca v spánkoch.

Zalapám po dychu, som celkom paralyzovaná.

Stále si opakujem, že sa to v skutočnosti nedeje. Môj mozog sa zacyklil vo víre popierania. Toto nemôže byť pravda.

„Máš v mobile mailovú apku?“ spýta sa ma Ramona.

S vypätím síl prikývnm. Znova vezme mobil a preletí aplikáciami. O malú chvíľu povie: „Poslali ti video.“

Odstúpi odo mňa o pár krokov. Chápem prečo. Roztrasie sa mi celé telo. Chce ma ušetriť pre prípad, že...

Zavriem oči a usilujem sa presmerovať myšlienky inam.

Podíde ku mne otec a zovrie ma okolo pliec ako do čelustí. Znova zavriem oči a pokrútim hlavou v snahe zahnať obrazy, ktorých hrôzu neviem poňať.

„Dobré správy,“ zvolá Ramona. „Vetle je v poriadku.“

Vráti sa ku mne, znova si čupne a oprie mobil o štôsk kníh na konferenčnom stolíku. Pustí video.

Keď zbadám syna, zhíknem. Sedí na stoličke v nejakej obývačke. Nedá sa povedať kde.

Žije.

Môj syn sa hýbe.

Dýcha.

Dám si ruku na ústa a pridusím vzlyk. Má na sebe rovnaké futbalové tričko Zlatana Ibrahimovića, aké mal na narodeninovej oslave. Na ľavej ruke má veľkú náplasť. Na stole pred ním stojí pohár mlieka.

Na stene v pozadí je pustená televízia. Hlásateľka TV 2 hovorí divákovi o tridsiatich ôsmich tisícoch obeť, ktoré prišli o život pri pokuse preplávať Stredozemné more.

„Dobrý bože,“ vydýchne otec.

Video trvá šesť sekúnd.

Ramona ho prehrá štyrikrát za sebou. Piate opakovanie preruší prichádzajúci hovor. Na displeji opäť zasvieti „neznáme číslo“. Tentoraz zdvihnem okamžite, nečakám na zelenú od Ramony.

„Čo chcete?“ vyšteknem, môj tón je pevný, zocelený hnevom.

„Päť miliónov nórskeho korún,“ odpovie robotický hlas. „Dostanete inštrukcie.“

3

Ubehli dva dni a to mlčanie ma privádza do šialenstva.

Ramona preskúmala každý prípad, na ktorom sme za ostatných osem rokov spolupracovali. Hľadala ľudí, ktorí by si ma mohli vziať na mušku, či už z pomsty, alebo z iného dôvodu, ale nič seriózne nenašla. Samozrejme, ak by títo bezcitní zločinci hľadali odplatu, lepším kandidátom by bol môj otec, šéf osloskej polície, no títo ľudia – alebo tento človek – chcú peniaze a z nejakého dôvodu si vybrali za obeť mňa – Vetleho, nás.

Odkedy sme podľa pokynov únoscu poslali päť miliónov korún na kryptomenový účet, ubehli dve hodiny a päťdesiatšedem minút. Musela som založiť dom a otcovi sa podarilo vziať si ďalší úver. Napriek časovej tiesni sme to stihli.

Odvtedy je však ticho. Žiadne telefonáty, žiadne správy. Žiadne e-maily. Nič.

Ramona a jej tím sú bez prestávky nalepení na obrazovkách. Nechcem počuť nijaké podrobnosti o tom, čo robia. Nezaujímam ma, ako „sledujú finančnú stopu“. Je mi fuk, kto je únosca. Záleží mi len na tom, aby sa ku mne vrátil syn, živý a zdravý.

Čas sa neznesiteľne vlečie. Akoby každá sekunda bola korálikom ruženca, každá minúta modlitbou.

Veru som sa začala modliť. K Bohu, v ktorého som nikdy neverila, ktorý sa však ako na zavolanie zjavil práve v okamihu, keď mi vzali syna.

Brada mi padne na hrud'. Prinútim sa otvoriť oči a zahnať hrozné obrazy, ktoré sa mi vkrádajú do snov. Začujem vystrašené „Nie je ti nič?“ môjho otca, ktorý sedí oproti za kuchynským stolom. Niekoľkokrát prikývnem a usilujem sa skonsolidovať, kým mi pochmúrne predstavy nezahltia celú myseľ.

Odrazu jeden z policajtov zvolá: „Ozvali sa! Máme súradnice!“

Šialene sa mi rozbúcha srdce. Vstanem.

„Je to... je to neďaleko Ytre Enebakk,“ povie Ramona, zatiaľ čo zblízka skúma obrazovku. „Do dediny je to odtiaľto približne pol hodiny.“

„Je to pri parkovisku,“ spresní policajt a ukáže na mapu. „V lese. Podľa inštrukcií na nás Vetle čaká v provi-zórnom domčeku na strome. Deti ich bežne stavajú,“ doplní, keď naňho len tupo hľadím. „Aj ja som ich stav-al, keď som bol malý.“

„Okej,“ zavelí Ramona. „Ide sa.“

4

Ramona si sadne za volant, otec vedľa. Z nejakého dôvodu mi pripadne miesto vzadu. Keď uháňame mestom, oboma rukami sa pevne držím rukoväte nad oknom.

Čoskoro znova uvidím syna.

Na nič iné neviem myslieť.

Pôjdeme domov a pripravím mu jeho obľúbené jedlo. Keď večer zaspí, ľahnem si k nemu a budem nad ním bdieť, aby mi ho už nikto nikdy nevzal. Zostanem hore celú noc a budem sledovať, ako dýcha a sníva.

Môj syn, hovorím si.

Moje dieťa.

Už idem. Už sme takmer tam. Idem si po teba.

Netuším, kde práve sme a ako dlho sme šli, ale z ničoho nič sa ocitneme na úzkej lesnej ceste obkolesenej stromami. Navigácia prikáže Ramone, aby zabočila doľava a šla hlbšie do lesa.

Pod pneumatikami vrzdia a praskajú kamene a kornáre. O niekoľko minút dorazíme na parkovisko.

„Niekde by tu mal byť chodník,“ zamumle otec spredu. Pozerá do telefónu, kde zadal GPS súradnice od únoscov. „Tam.“

Ramona zamieri autom k vzdialenejšiemu koncu parkoviska. Zastaneme, vystúpime a rozbehneme sa do lesa po cestičke, ktorú objavil otec.

Takmer si necítim nohy.

„Malo by to byť blízko,“ poznamená otec.

Som mu v päťách a sledujem, či v húštine nezazriem nejaké stopy po synovi. „Vetle!“ zakričím. „Si tu? Kde si, Vetle?“

Žiadna odpoveď.

Pokračujeme ďalej. Stále si predstavujem, ako začujem jeho hlas a dotknem sa jeho pokožky. Ako ho zovriem v náručí.

„Tam!“ zvolá otec a ukáže na neďalekú borovicu.

Zaostrím zrak a hore medzi konármi zbadám akési latky. Vetleho však nikde nevidím. Možno ho zviazali. Zapchali mu ústa. Zase ho zavolám. A znova. Môj žalúdok je jeden uzol.

Nikto neodpovedá.

Rozbehnem sa pomedzi kríky a začnem šplhať po strome, konár za konárom. Ticho a absencia akéhokoľvek pohybu vo mne vyvolávajú paniku. Škrabem sa nahor, zarávam nechty do drsnej kôry. Konečne dosiahnem podlahu. Ohlušujúce ticho.

Potom sa vzduchom rozľahne výkrik.

Až po chvíli si uvedomím, že patrí mne.

Domček je prázdny.

Syn tam nie je.